

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **T. T. L.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Police České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. CPR-18969-3/ČJ-2019-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 78 A 20/2019 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Barty **se u r č u j e** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 6. 2019, č. j. CPR-18969-3/ČJ-2019-930310-V234, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-55280-42/ČJ-2019-040022-SV-ZZ. Správní orgán I. stupně žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), uložil správní vyhoštění a zároveň stanovil dobu 1 roku, po kterou žalobce nesmí vstoupit na území členských států Evropské unie.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V té zejména namítal, že vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. Žalobce se na území České republiky dostal neúmyslně (nevědomky při cestě z Vietnamu) a setrval zde pouze několik hodin. Správní orgány měly v jeho případě zvážit analogické použití § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o vyhoštění nevydat. Žalobce totiž vstoupil na území České republiky nevědomky (jako oběť pašeráckého gangu) a do styku s českými orgány přišel až při předání německou policií.

[3] Krajský soud jeho žalobu zamítl. V rozsudku uvedl, že z výsledku žalobce vyplynulo, že cílem jeho cesty ze země původu bylo pracovat v Německu. Z Vietnamu vycestoval na nákladní lodi v srpnu 2018 a s pomocí převaděčů se dostal až do cílové země, kde však byl v březnu 2019 zadržen policií, a na základě readmisní dohody vrácen na území České republiky, z něhož do Německa přicestoval. Soud shledal uložení správního vyhoštění a zákaz pobytu na území členských států Evropské unie ve výši 1 roku přiměřeným. Žalobce naplnil hned dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Vědomě pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, to vše s úmyslem nelegálně pracovat v Německu. Cestoval přitom různými dopravními prostředky tak, aby se vyhnul hraničním kontrolám. Žalobce si byl od počátku vědom, že se dopouští protiprávního jednání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). V ní stěžovatel konstatuje, že v jeho věci bylo možné užít § 119a odst. 1 zákon o pobytu cizinců a rozhodnutí o vyhoštění nevydat. Stěžovatel totiž o mezinárodní ochranu mohl požádat až po umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Navíc míra jeho porušení pobytového režimu na území České republiky ve spojení s okolnostmi jeho odchodu se země původu je natolik nízká, že napadená rozhodnutí správních orgánů nemohou pro svoji nezákonnost obstát. Navrhuje proto zrušit rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhnul, aby soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je včasná, přípustná a žalobce je řádně zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na české území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jedná se tedy o rozhodnutí nikoli sankční povahy, ale o správní rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se konkrétní cizinec nezdržoval na jeho území (srov. např.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, č. 864/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, č. 1164/2007 Sb. NSS).

[9] V dané věci byl stěžovatel vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle nichž „[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

[10] V řízení před správními orgány bylo prokázáno, že stěžovatel naplnil uvedené podmínky. Ostatně v tomto řízení netvrdil a nedoložil, že by disponoval vízem, resp. platným oprávněním k pobytu či cestovním dokladem (ohledně cestovního dokladu výslovně uvedl, že jej odevzdal převaděčům). Stěžovatel namítal, že rozhodnutí o vyhoštění nemělo být vydáno s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci (k tomu poukazyval na důvody, pro které opustil Vietnam, nevědomý vstup na území České republiky atp.). Jak však již v minulosti uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 – 35, „[n]astane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění“. Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, 7 Azs 215/2019 č. j. 8 Azs 38/2015 - 41, podle něhož „při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“

[11] K tvrzené nízké závažnosti protiprávního jednání odkazuje soud na výše uvedené a dodává ve shodě s krajským soudem, že stěžovatel na území České republiky vstoupil (bez cestovního dokladu, jakož i bez víza či jiného oprávnění k pobytu, čímž naplnil rovnou dvě skutkové podstaty zákona o pobytu cizinců) po opakovaném neoprávněném překročení státních hranic několika států EU, k čemuž nadto využíval sítě nelegálních převaděčů. Této síti přitom využil dobrovolně a vědomě (sám uvedl, že za služby převaděčů hodlal zaplatit a zaplatil několik tisíc EUR).

[12] Jestliže stěžovatel poukazyval na nutnost aplikace § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud k tomu konstatuje, že podle tohoto ustanovení platí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přiblíží policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.“

[13] Stěžovatel přitom nesplnil žádnou z podmínek pro aplikaci citovaného ustanovení. Stěžovateli předně nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel byl vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nadto nepřišel na území České republiky ze státu, kde by mu hrozilo pronásledování nebo vážná újma (z výslechu je patrné, že ze země původu odcestoval s cílem pracovat v Německu). Špatná ekonomická situace v zemi původu není azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64 a na něj navazující rozsudky). Ostatně stěžovatel ani netvrdil, v čem

by měla taková hrozba konkrétně spočívat. Stěžovatel se zároveň sám nepřihlásil policii ani ministerstvu, ačkoliv tuto možnost měl (a to již při prvním překročení hranic Evropské unie, případně České republiky); stěžovatel byl zadržen německou policií po nelegálním opuštění České republiky, kam vstoupil rovněž nelegálně. Netvrdil ani závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu.

[15] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 – 44, č. 173/2004 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Stěžovatel se svou kasační námitkou neuspěl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[18] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2019, č. j. 78 A 20/2019 - 13, ustanoven zástupce Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele přísluší odměna za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Ustanovenému zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 3.400 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu